

„Paa en Maade er dette vel kun, hvad man maatte vente efter den Retning, Hr. Hansteds hele Udvikling i den senere Tid har taget. Det har jo længe været at mærke paa ham, at det vilde bære henimod noget saadant.“

„Ja, det er netop det. jeg ikke helt kan lade være med at bebrejde mig, Ragnhild! Jeg burde straks fra Begyndelsen have taget om ham med fastere Haand. Hvem veed — maaske havde han da staaet til at redde. Jeg fik jo hurtigt en Mistanke . . . men han var dog et voksent Menneske, og det er sandelig vanskeligt at behandle en Mand som syg, før man har ganske sikre Beviser paa Sygdommen ihænde. Men nu er der for mig ikke længer nogen Tvivl . . . han er gal, komplet forskruet! Naar jeg tænker tilbage, kan jeg jo følge Sygdommens Udvikling Skridt for Skridt lige fra det Øjeblik, han betraadte vort Hus. Det er Moderens Vanvid, der slaar ud igen i Sønnen. Hun havde nok, efter hvad jeg har hørt, i sin Ungdom en ganske lignende Snært af Ligheds-Raptussen fra otteogfyrrer og gjorde engang ligefrem Skandale paa et offentlig Møde ved en fuldkommen revolutionær Tale. Og — ja, er det nu ikke mærkeligt? — ovre hos Pastor Petersens, fra hvem jeg i det hele har det meste af min Viden om hende, fortalte de mig forleden, at det skal være netop her — i vor egen Nærhed — at hun i sin Tid søgte at praktisere sine vilde Ideer. Hun skal nemlig have været det egentlige Ophav til den Højskole derovre i Sandinge, som jo ogsaa vi hovedsagelig skylder al vor Uro i Sognet. I saa Fald kan man med Sandhed sige, at Hr. Hansted nu er bleven et Offer for sin Moders Ungdoms-Daarskaber. Men saadan gaar det!“

Frøken Ragnhild hørte ikke længer Faderens Ord, ja hun mærkede det næppe, da han omsider standsede sin Talestrøm og forlod Stuen. Hun forstod egentlig ikke, at denne Forlovelse kunde gøre et saa stærkt